

23:e söndagen efter den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Matt. 12:15–21.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Över denna söndags evangelium med dess budskap "Så given då kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör" står sammanfattningen: "Det himmelska och det jordiska medborgarskapet". Det är en formulering, som i våra öron lyder ofarlig, nära nog menlös. Ändå ryms häri ett betydande sprängstoff, en avsevärd anstötighet. Häri ligger ju förkunnelsen om det osynliga gudsriket, om syndaförlåtelsens värld, grundad på tron allena. Det är helt och hållet skilt från kejsarens rike, från skatteuppbörd, från det världsliga samhällets handel och samfärdsel. Just för det fromma örat, för fariséernas tro, för fariséer i alla tider ligger häri något främmande och fränstötande. Själva Guds härlighet, själva Kristi herradöme tycks stympat, förnekad och ifrågasatt, när det inte får omforma världen, inte får erbjuda skriftordet som samhällets grundval, inte får skapa ett kristet samhälle. Mot läran om det dubbla medborgarskapet, om skillnaden mellan andligt och världsligt, om de två från varandra i allo skilda tillvaroformerna höjs i alla tider ropet: "Vad är väl detta för en Människoson?" (Joh. 12:34) Det är en protest, som ingalunda begränsas till fariséer, som vid vår tideräknings början hoppades på ett synligt gudsrike med Jerusalem som centrum. Det gäller i lika eller ännu högre grad vår egen tids religiösa ledare, som vill se kyrkan samverka med alla goda makter och med detta perspektiv leda henne in i nästa årtusende, ja, ser detta kommande årtusende som Kristi årtusende.

Vad alla dessa människor förbiser är, att det himmelska medborgarskapet verkas genom ett under, som står i motsättning till denna världen: "Det som är fött av kött, det är kött, och det som är fött av Anden, det är ande". (Joh. 3:6) De har aldrig förstätt den klyfta, som går genom tillvaron, och vars djup S:t Paulus tecknar med orden: "Judarna begära tecken, och grekerna åstunda visdom, vi åter predika en korsfäst Kristus, en som för judarna är en stötesten och för hedningarna en dårskap". (1 Kor. 1:23) Det himmelska medborgarskapet, barnskapet för Jesu Kristi skull av tron allena, är lika främmande för världen

som den bibelvers, som omedelbart föregår dagens evangelium: "Ty många äro kallade, men få utvalda". (Matt. 22:14) Så är varje försök att upphäva skillnaden mellan himmelskt och jordiskt medborgarskap, att låta gudsriket genomsyra människoriket, att sammanblanda regementena, det andliga och det världsliga, en omöjlighet, en villfarelse, en dårskap. Därmed upphävs inte endast Guds rike utan i lika mån kejsarens rike. Det ordet "så given då kejsaren vad kejsaren tillhör" visar på hur Gud vill att Lagens rike skall fungera, ja, "fördenskull betalen I ju ock skatt, ty överheten förrättar Gud tjänst och är för detta ändamål ständigt verksam", "en Guds tjänare, en hämnare, till att utföra vredesdomen över den som gör vad ont är". (Rom. 13:8, 4) Om minsta grand av syndaförlåtelse, av alla straffs upphävande, av Lagens undergång genom Kristi lidande, tillåtes tränga in i rättsskipningens, skatteindrivningens och militärväsendets värld, bleve härav mångdubbel ondska, de ondas triumf, Satans seger. Gud vill verkligen, att det jordiska medborgarskapet skall fungera på sina villkor, på Guds villkor, på Lagens villkor. Av detta beror så det märkliga, att den kristne, som iklätts det himmelska medborgarskapet, utan tvekan kan gå in i det jordiska medborgarskapet. Han kommer då inte med Bibeln i sin hand, inte med Guds Ord på sin tunga, utan med sitt naturliga förnuft, med Svea rikes lag och Svensk författningssamling, inte med fridshälsning utan med vapenmakt, inte som Ordets tjänare utan som domare, kronofogde eller officer, allt utan yttre kristlighet eller påhängda kors. Vi förkunnar så härom:

- I. kejsarens rike uppbärs av kristna och hedningar på lika villkor,
- II. skatten åt kejsaren frambärs av de kristna i Andens kraft,
- III. kejsarens rike tjänar som skyddsvall åt Guds rike.

I. Kejsarens rike uppbärs av kristna och hedningar på lika villkor.

När konungsmannen i Kapernaum kom till tro,

ändrades inget i hans ämbetsinstruktion, uppstod ingen synlig skillnad mellan honom och hans kollegor. Erastus, kamrerare i Korint (Rom. 16:23), förde räkenskaper över skattemedlen på samma sätt som hedniska föregångare och efterträdare. De livklädnader och mantlar, som den fromma Dorkas gjorde (Apg. 9:39), behöver inte ha varit varmare eller mer slitstarka än hedniska grannkvinnors. Det är inte ens säkert, att en kristen soldat eller polis är bättre än den hedniske. Det avgörande är inte Andens gåvor utan fysisk styrka, snabbtänkt och världsligt gott omdöme. Så är det en gång för alla klart, att Gud verkar sitt goda verk i världsliga ting likaväl genom världsliga som andliga människor. Vår tro gör inte vårt världsliga verk bättre för nästan.

II. Skatten åt kejsaren frambärs av den kristne i Andens kraft.

Om så den sataniska föreställningen om den kristna kyrkan som moder och fostrarinna för världens folk i världsliga ting, i civilisatoriska framsteg och mänskliga rättigheter, måste lysas i bann, måste dess kraftigare förkunnas, att vad den kristne genom tron verkar i sina världsliga bestyr uppstiger som en helig offergåva inför Guds ansikte. Vad världen och nästan inte ser, ser Gud. Han ser skillnaden mellan de två kvinnorna, som mal vid samma handkvarn. (Matt. 24:41) Den ene mal i obotfärdighet, i själv-upptagenhet och knot, misslynt med sin ringa roll.

Den andra mal i andeverkad kärlek, tacksam att stå under ordet om "goda husmödrar". (Tit. 2:5) Därför heter det: "en skall bliva upptagen, och en skall lämnas kvar". (Matt. 24:41) Detta gäller all kristen gärning i världsliga ting.

III. Kejsarens rike tjänar som skyddsvall åt Guds rike.

Den kristna kyrkan ber på apostolisk befallning "för konungar och all överhet, så att vi kunna föra ett lugnt och stilla liv, på ett i allo fromt och värdigt sätt. Sådant är gott och välbehagligt inför Gud, vår Frälsare, som vill att alla människor skola bliva frälsta och komma till kunskap om sanningen." (1 Tim. 2:2 ff.) För kejsarens styre ber vi, därför att utan kejsarens skydd slås våra kyrkdörrar in, krossas våra kyrkfönster, går vi inte säkra på vår väg till kyrkan. Ja, kan inte predikstolen stå säkert, förhindras den frälsning, som skall nå hedningarna och föra dem till den frälsande sanningen. Detta är verkligheten bakom den gamla formuleringen om "Sveriges majestät och Guds kyrka, som därutinnan vilar". Om åter kejsaren vänder sitt majestät mot Guds kyrka, om han vägrar Ordet dess fria lopp och själv förkunnar i dess ställe sin hemgjorda folkreligion, vägrar vi honom vår lydnad, ty "Man måste lyda Gud mer än människor". (Apg. 5:29) Under det ordet står vi också i dag.

Amen.